

OBOJĘTKA (1) *sb f*

Oba o oraz a jasne.

sg N obojętka. ◇ [I obojętką. ◇ pl A obojętki.]

Sł stp, Cn brak, Linde XVI – XVII(XVIII) w.; poza tym XVIII w. w innym znaczeniu.

*Człowiek dwulicowy, obłudny: [Druga/ Potrzebá iest Krześcíaninowi/ znáiacemu prawdę Bożą/ áby nie był obojętką/ álbo iákoby Niethoperzem po Pháryzáyfsku. Ci bowiem częścią byli pełniącymi á przełtrzegáiącymi Zakonu Bożego/ á częścią też zázwyęli byli kwáflow podánia íthárszych swoich/ álbo od pogánów ktore íobie więcey wáżyli niżeli wstáwy Boże *GilPos* 202 (*Linde*); Bądź zemną íczyry nie obojętką. Wypluwa też Bog tákie obojętki [...] z íáfki swoiey/ ktorzy to áni źimni áni gorący íą *GilKat* 344v (*Linde*).]*

*W połączeniu szeregowym: Ex fraude fallaciis, mendaciis constare totus videtur, Zda íie być z zdrády/ omyłęk y fáłźiwości wśízitek wczinion yákoby go ze wśzech niecnót wlepił/ álbo nic nie yeft ynfzego wyrudna niecnotá/ obojętká/ omyłká/ fáłźywość y zdrádá. *Mącz* 418b.*

Synonimy: fałesznik, hipokryta, omylnik, pokrytca.